

16 stycznia 1926 r.

4

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

Nr 2778.

Mark Knoroz
(Warszawa, Polska).

Kl. 68 a 105

E05b, 67/DB

Kłódka o zatrzymach okrągłych.

Zgłoszono 26 sierpnia 1922 r.

Udzielono 5 września 1925 r.

Przedmiot wynalazku stanowi kłódka o zatrzymach okrągłych. Uwidacznia ją załączony rysunek, na którym fig. 1 przedstawia przekrój podłużny, fig. 2 — przekrój według I—I na fig. 1, fig. 3 — widok z przodu; fig. 4—8 — poszczególne części kłódki i wreszcie fig. 9 — inną formę wykonania wynalazku.

Kłódka składa się ze skrzynki 1 (fig. 1), pałaka 2, osadzonego na ośce 3 i mechanizmu wewnętrznego, umieszczonego na płytce 5 (fig. 4 i 5), wsuniętej w skrzynkę 1 i przymocowanej śrubką. Mechanizm ten składa się z dowolnej ilości zatrzymów 8 w kształcie pierścieni, z których każdy posiada półokrągłe wycięcia 23 i ząb 10. Do wnętrza każdego z zatrzymów 8 wstawia się tarczkę 9, zaopatrzoną we wcięcia, z których w jedno wchodzi ząb 10 zatrzymu 8.

Tarczka ta posiada poza tem wycięcie 11 w kształcie półpierścienia i otwór środkowy, w który wchodzi czopek 7, przymocowany do płytki 5. Ta ostatnia jest zaopatrzona w występ 12 (fig. 4 i 5), który wchodzi w odpowiedni wykrój, znajdujący się na pałaku 3.

Mechanizm zestawia się w sposób następujący. Na czopek środkowy 7 (fig. 1) płytki 5 nakłada się tarczkę 9, a następnie zatrzym 8, otaczający tą ostatnią, przyczem ząb 10 zatrzymu można ustawić dowolnie. Skutkiem tego wycięcie na klucz 11 i wycięcie 23 zatrzymu 8 mogą być ustawione w stosunku do siebie pod dowolnym kątem. Na fig. 1 ząb 10 zatrzymu 9 mieści się we wrębie naprzeciw numeru „5”. Po nałożeniu jednego zatrzymu i tarczki nakłada się na nie blaszkę 14, w celu usunięcia tarcia

między zatrzymami, umieszczonemi jeden na drugim. Na rysunku uwidoczniiono trzy zatrzymy 9 i dwie blaszki 14, zapobiegające tarcu.

Po wprowadzeniu ostatniego zatrzymu 8 i tarczki 9 nakłada się zasuwkę 13, której otwór prostokątny 15 nasadza się na takiegoż kształtu słupek 6, tworzący jedną całość z płytą 5 (fig. 4 i 5); zasuwkę przesuwają w lewo, wskutek czego języczek 16 wchodzi w otwór słupka 6¹ (fig. 2), a wąska część otworu 15 obejmuje część górnej słupka 6 wyciętą w sposób przedstawiony na fig. 5.

Jak już wspomniano, każda z tarczek 9 zaopatrzona jest we wcięcie, w jedno z których wchodzi ząb 10 zatrzymu 8. Rozumie się, że ilość wcięć może być dowolna; na rysunku jest ich dziesięć i oznaczone są one numerami kolejnymi 1, 2, ..., 9. Otwór 11 w kształcie półpierścienia spółśrodkowego, w który zaopatrzona jest każda z tarczek 8, umieszczony jest na wszystkich tarczках jednakowo, t. j. np. między numerami „8” i „4” włącznie. Umieszczając więc ząb 10 każdego z zatrzymów pierścieniowych 8 we wcięciach każdej z tarczek 9, oznaczonych różnymi numerami, zmienia się położenie półokrągłego wycięcia 23 w każdym z nich w stosunku do otworu 11 na klucz.

Ponieważ pałak 2 (fig. 1) można otworzyć tylko wtedy, gdy wycięcia 23 wszystkich zatrzymów znajdują się ściśle jeden nad drugim (położenie to uwidoczniiono na fig. 1), więc otwory 11 należy ustawić zapomocą klucza (fig. 7), którego bródka odpowiada ściśle przesunięciu kątowemu wspomnianych otworów 11 w stosunku do siebie. Po ustawieniu zatrzymów 8 wykrojami 23 naprzeciw siebie obrotem klucza w prawo doprowadza się je w położenie naprzeciw końca pałaka 2, umożliwiając w ten sposób otwarcie kłódki. Rzecz prosta, że wystarczy aby tylko jeden z wykrojów 23 jakiegokolwiek zatrzymu 8 został przesu-

nięty, a wtedy koniec ucha oprze się o krawędź zatrzymu i otwarcie kłódki stanie się niemożliwem. Położenie, w jakim tarczki 9 ustawią zatrzymy 8 wykrojami 23 naprzeciw końca ucha 2, rozpoznaje się zapomocą znaku 24 na skrzynce (fig. 3) i tarczki obrotowej 22, której wykroj pierścieniowy jest położony tak samo, jak na tarczках 9. Tarczka ta, znajdująca się na wierzchu kłódki, pozwala ponadto ustawić zatrzym 8 w położenie właściwe nawet bez pomocy klucza, zapomocą drutu lub innego narzędzia, gdyż wiadomo, w jakim położeniu znajduje się otwór na klucz 11 każdego z zatrzymów, względnie krawędź prawa tegoż otworu, w stosunku do wycięcia 23, t. j. w jakim wrębie tarczki 9 znajduje się ząb 10 zatrzymu 8.

Klucz (fig. 7 i 8) posiada trzpień gwintowany 25, który zapomocą obrotu tarczki 26, umieszczonej między krążkami 27, można przesunąć w kierunku osiowym. Dzięki temu można ustawiać każdy zatrzym oddzielnie, gdyż, przesuwając sworzeń 25, można mniej lub więcej zagłębiać klucz i w ten sposób działać kolejno na każdy z zatrzymów. Korzysta się z tego wtedy, gdy zęby klucza nie odpowiadają ustawieniu zatrzymów.

Fig. 9 uwidacznia odmienną postać wykonania wynalazku. Różnica polega na tem, że zamknięcie pałaka kłódki uskutecznia się zapomocą haczyka 18, osadzonego na czopku i zaopatrzonego w sprężynę 19, odrzucającą go w chwili, gdy zatrzymy 8 zostaną ustawione w sposób opisany powyżej tak, że wycięcia 23 znajdują się naprzeciw występu 21, tworzącego całość z haczykiem 18. Haczyk ten wchodzi przy zamykaniu kłódki w odpowiedni otwór lub wycięcie 17, znajdujące się na pałaku 2.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kłódka, znamienna tem, że zatrzymy jej (8) mają kształt pierścieni zaopa-

trzonych w zab (10), który wchodzi w jeden z wrębów tarczek (9) służących do nastawiania pomienionych zatrzymów wycięciami (23) w położenie umożliwiające otwarcie, które to tarczki posiadają półpięścieniowe otwory na klucz, dowolnie przesunięte względem siebie i tworzące w ten sposób niejako stopnie, którym odpowiada bródka klucza.

2. Kłódka według zastrz. 1, znamionna tem, że koniec pałaka kłódki (2) zaopatrzony jest w wycięcie obejmujące odpowiedni wyskok (12) płytki (5), a to w celu przytrzymania tej ostatniej wraz z mechanizmem wewnątrz skrzynki (1).

3. Kłódka według zastrz. 1 i 2, znamionna tem, że pałak (2) utrzymywany jest

w położeniu zamkniętem dzięki przekręceniu o pewien kąt zatrzymu pierścieniowego (8), wskutek czego koniec pałaka opiera się o krawędź tego ostatniego i nie pozwala go obrócić naokoło osi (3).

4. Odmiana kłódki według zastrz. 1, znamionna tem, że posiada haczyk (18), wchodzący we wcięcie (17) i odpychany sprężyną (19) w chwili, gdy wycięcia zatrzymów (8) znajdują się na wysokości występu (21), tworzącego jedną całość z haczykiem (18) i na skutek tego otwierającego lub zamykającego pałak.

Mark Knoroz.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

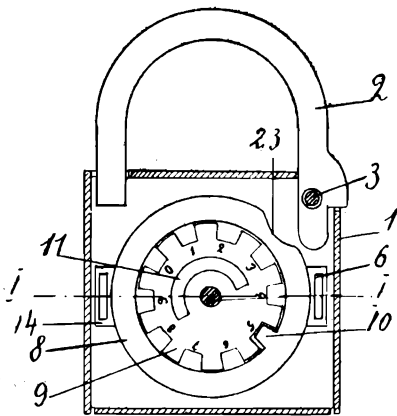

Fig. 3.

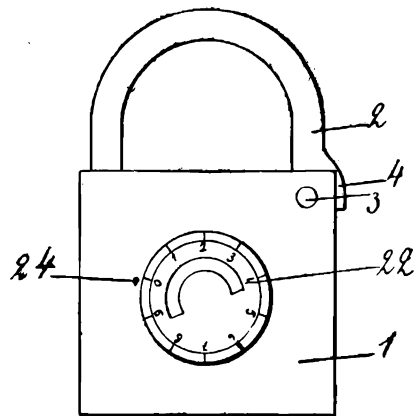

Fig. 2

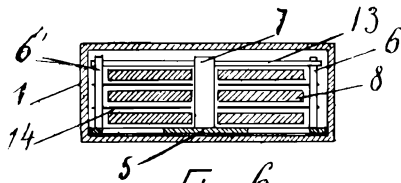

Fig. 4.

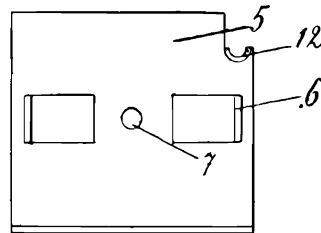

Fig. 5.

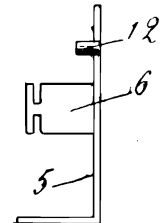

Fig. 6.

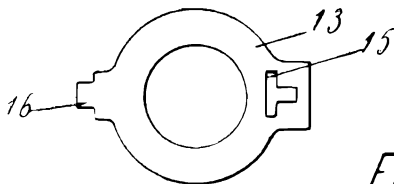

Fig. 9.

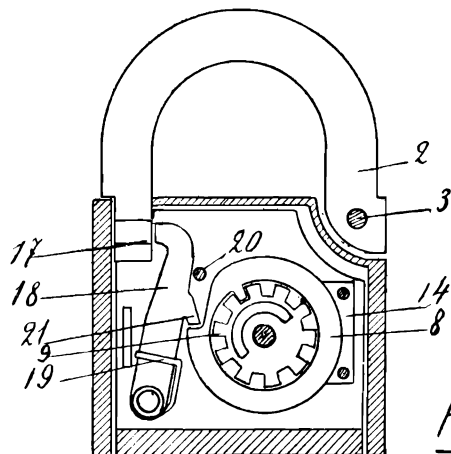

Fig. 7.

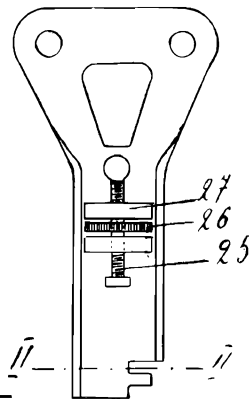

Fig. 8.

